



ע"פ 3823/01/16 - ש.ס. (עציר נגד מדינת ישראל)

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 3823-01-16 ס'(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]
כב' השופט יחיאל ליפשיץ
כב' השופטת אורית וינשטיין
המערער ש.ס. (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' סגנית הנשיא השופטת אורית קנטור) מיום 2/11/2015 בתיק פלילי 42441-07-15 לפיו הורשע המערער על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ותקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

על פי האמור בכתב האישום המתוקן לאחר מריבה בין המערער לבין המתלוננת, שהיתה בת זוגו באותה עת, עזבה המתלוננת את הבית. המערער חיפש את המתלוננת אצל אחותה. בתוך כך, שלח המערער לאחותה של המתלוננת מספר הודעות ובהן איום בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה ובכוונה להפחידה.

בשעות הערב חזרה המתלוננת לביתה. בעת שישבה בסלון והתעסקה עם מכשיר הפלאפון שלה, תקף המערער את המתלוננת, משך בכוח את מכשיר הפלאפון שלה, כשהוא גוהר עם כל גופו מעל גופה, ומשהחלה המתלוננת לצעוק, החל המערער להכותה באמצעות אגרופים בכתף ימין ובראשה. המתלוננת ברחה מהבית, ומשחזרה, שב ותקף אותה המערער באופן שמשך בכוח מידיה את הפלאפון במטרה לראות עם מי היא מתכתבת. בהמשך איום המערער על המתלוננת.

ביום למחרת, שב ותקף המערער את המתלוננת בכך שאחז בחוזקה בשתי ידיה, כשכל גופו מעליה וניסה לנשקה בניגוד לרצונה.

יום למחרת הגיעה אחותה של המתלוננת לדירתם וניסתה לשוחח עם המערער. המערער תקף אותה, דחף אותה, חבט באגרופים ובעיטות בגופה, שרט אותה בידה ומשך בשיער ראשה. משניסתה המתלוננת להפריד בין השניים, תקף המערער גם אותה והכה אותה בידה. כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו לאחותה של המתלוננת חבלות גופניות של ממש, שריטה ביד שמאל, המטומות בזרוע ימין וביד שמאל.

בטרם החלה פרשת התביעה, הודה המערער במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל, נשלח לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו ונשמעו טיעוני ב"כ הצדדים לעונש.

בתסקיר מפורט ומקיף, שנערך לאחר שיחות הן עם המערער והן עם המתלוננת ואחותה, נכתב כי המערער, כבן 50, גרוש פעמיים ואב לשמונה ילדים. המערער היה כחמש שנים בזוגיות עם המתלוננת, שגם בעבר התלוננה כנגדו ולאחר שריצה עונש מאסר, חזרו השניים לנהל קשר זוגי, אולם, לדבריה, המערער המשיך לנהוג כלפיה באלימות מילולית, פיזית ומינית.

שירות המבחן התרשם כי המערער לוקח אחריות על מעשיו, עם זאת ניכר כי למערער קושי בוויסות דחפיו, ולכן העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות העבירות. לאור האמור, הגיע שירות המבחן למסקנה כי במקרה דנן לא ניתן להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, אך ציין כי ניתן להמליץ לשב"ס לשלבו בתוכנית בתחום אלימות במשפחה במסגרת "בית התקווה".

עמדת ב"כ המאשימה היתה כי לאור חומרת העבירות בהן הורשע המערער, שבוצעו הן כלפי בת זוגו לשעבר והן כלפי אחותה, וכן לאור העובדה כי קצינת המבחן לא באה בהמלצה טיפולית בעניינו והתרשמה כי הסיכוי להישנות העבירות הינו גבוה, ובשל כך שלחובת המערער הרשעות קודמות בעבירות זיוף ואלימות, ואף תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה בתיק זה (שנגזר על המערער ביום 17/9/14 בתיק פלילי 38853-07-14 כשעבר עבירת אלימות כלפי אותה בת זוג, המתלוננת בתיק כאן), הרי שמתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל ויש להטיל על המערער עונש מאסר בפועל ממשי ברף העליון של המתחם.

מנגד, הגיש הסניגור מסמכים רפואיים מהמחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים "רמב"ם" בקשר למצבו הנפשי של המערער, וטען כי הגם שנקבע בחוות דעת כי המערער הינו בר עונשין, הרי שמהמסמכים הרפואיים הנ"ל עולה כי מדובר באדם שהיה שרוי במצב נפשי מעורער וסבל מדיכאון במשך תקופה ארוכה, לרבות בזמנים הרלוונטיים לאירועים נושא כתב האישום.

עוד ביקש הסניגור להתחשב בהודייתו של המערער, בכך שקיבל אחריות על מעשיו, התחרט והוא מעוניין להשתלב במסגרת טיפולית. על שום כך, ולמרות חזרתו על העבירה, ביקש הסניגור שלא למצות את כל חומרת הדין עם המערער, להסתפק במאסר קצר ולהפעיל את המאסר על תנאי בחופף.

לאחר בחינת מכלול הפרמטרים הרלוונטיים הדרושים לעניין, קבע בית המשפט קמא כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים שניתן להמירם בעבודות שירות ל- 12 חודשי מאסר.

לאחר בחינת מכלול הנסיבות, גזר בית המשפט קמא על המערער את העונשים הבאים:

8 חודשי מאסר בפועל; הופעל עונש המאסר המותנה בן 9 החודשים, שהוטל בתיק פלילי 38853-07-14, במצטבר, כך שסה"כ ירצה המערער 17 חודשי מאסר בפועל; וכן עונש מאסר מותנה לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בה; וכן עונש מאסר מותנה נוסף לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון ו/או עבירת איומים וירשע בה.

בפנינו כאמור ערעור המערער בגין חומרת העונש שגזר עליו בית המשפט קמא.

בהודעת הערעור שהגיש המערער בעצמו ובטרם היה מיוצג, טען המערער כי לאור לקיחת האחריות, נסיבות חייו האישיות הקשות כפי שפורטו בתסקיר, היה מקום להטיל עליו עונש ברף התחתון של המתחם וכן להפעיל את המאסר המותנה בחופף, ולו באופן חלקי.

בדין בפנינו, הוסיף וטען ב"כ המערער כי בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק הן לתוכנו של תסקיר שירות המבחן בו צוין כי המערער לוקח אחריות על מעשיו, מודע להתנהגותו הבעייתית ומעוניין להשתלב בטיפול, והן למצב הנפשי והדיכאון בו היה שריו המערער בעת ביצוע העבירות, כעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו. משכך, ביקש הסניגור להקל במידת מה באורך תקופת המאסר שהוטלה על המערער, וכן הגיש לבית המשפט מכתב שכתבה בת הזוג של המערער שנכחה גם היא בדין (מ/1).

מנגד, ציינה ב"כ המשיבה כי בית המשפט קמא התייחס בגזר הדין לכל הפרמטרים הרלוונטיים הדרושים לעניין, כי העונש בתיק זה איננו חמור כלל ואין מקום להתערב בגזר הדין. עוד נטען כי לחובת המערער הרשעות קודמות בתחום האלימות, הוא ריצה מאסר בן מספר חודשים בגין הרשעתו בעבירת אלימות כלפי בת זוג, ואף מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו ושהוטל עליו בשל הרשעתו בעבירה כלפי אותה בת זוג (המתלוננת כאן), לא הרתיע אותו מלשוב ולבצע את העבירות בתיק זה. לאור חומרת העבירות, וכן העובדה כי גם שירות המבחן לא באה בהמלצה טיפולית בעניינו וההתרשמות כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות העבירות, ביקשה ב"כ המשיבה שלא להתערב בגזר הדין.

דין:

עינינו עיין היטב בגזר דינו של בית משפט קמא ובנימוקי ב"כ הצדדים ואנו קובעים כי דין הערעור להידחות.

כלל ידוע הוא כי אל לה לערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת בערכאה הדיונית, אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את הדבר, וכן במקרים בהן נפלה טעות מהותית בגזר הדין [ראו, למשל, ע"פ 8344/14 **אסור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (15.3.2015); ע"פ 5849/13 **בן חיון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (6.10.2014)].

מצאנו כי המקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים וקיצוניים בהם קיימת הצדקה להתערבותנו, והעונש שנגזר על המערער, במכלול הנסיבות והעבירות שבוצעו, אינו מחמיר כלל ועיקר.

הגם שעבירות האלימות בהן הורשע המערער בהתאם לכתב האישום המתוקן אינן עבירות אלימות המצויות ברף הגבוה, אין להקל ראש ולהמעיט מחומרת מעשיו של המערער שפגע בשלום גופן ותחושת ביטחון של בת זוגתו ושל אחותה במספר מקרים שהתרחשו במספר ימים צמודים זה לזה, כשלבית זוגו לשעבר ואחותה אף נגרמו חבלות גופניות של ממש.

אין להשלים עם האלימות שהפגין המערער כלפי בת זוגו ואחותה, אך בשל קנאה ואובססיה שחש. אין להשלים עם תחושת הפחד שגרם לשתיים במעשיו. הגם שהמערער הודה במעשיו ולקח אחריות, גם שירות המבחן התרשם כי למערער קושי לשלוט בדחפיו ולווסתם וכי קיים סיכוי גבוה להישנות העבירות בעתיד.

עברו הפלילי של המערער, שהורשע ואף ריצה בעברו מאסר בגין עבירת אלימות כלפי אותה בת זוג, כמו גם המאסר המותנה שהוטל עליו והינו בר הפעלה בתיק זה, מלמדים כי המערער טרם הפנים את חומרת המעשים וטרם תיקן את דרכיו.

באשר להפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר, כידוע, הכלל הוא כי מאסר מותנה שהופעל ירוצה במצטבר לעונש שנגזר בגין העבירה הנוספת, ורק בנסיבות מיוחדות רשאי בית המשפט לקבוע כי המאסר המותנה ירוצה בחופף [ראו, למשל, ע"פ 3869/09 **סלימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (28.12.2009)].

לא מצאנו כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות חריגות כלשהן המצדיקות סטייה מהכלל האמור.

על כן, אנו דוחים את הערעור.

ניתן היום, ט' אדר א' תשע"ו, 18 פברואר 2016, במעמד באי כח הצדדים והמערער.

א. וינשטיין, שופטת

י. ליפשיץ, שופט

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**

אתי עטיאס